

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IX./2016
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 528/2015
populárny názov	Výška zmluvnej pokuty a moderačné právo súdu
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	21.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Moderačné právo súdu podľa § 545a Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k výške zmluvnej pokuty vyjadrením preferencie zachovania platnosti právneho úkonu, ak má byť táto spochybnená iba neprimeranosťou dojednanej výšky zmluvnej pokuty.
skutkový stav a základné fakty	V konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu si právny predchodca sťažovateľa prihlásil 16. júna 2008 štyri pohľadávky v celkovej sume 5 271 716 eur. Právnym titulom prihlásených pohľadávok boli zmluvné pokuty dojednané v zmluvách o pôžičkách uzavretých medzi úpadcom a v tom čase jediným spoločníkom a konateľom úpadcu. Neskoršími postúpeniami pohľadávok sa veriteľom z nich stal právny predchodca sťažovateľa. Okresným súdom ustanovený správca poprel 18. septembra 2008 všetky uvedené prihlásené pohľadávky, čo sa týka právneho dôvodu aj výšky, a to z dôvodu rozporu dojednaných zmluvných pokút s § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. Právny predchodca sťažovateľa podal na okresnom súde žalobu o určenie popretých pohľadávok. Po začatí konania došlo k postúpeniu pohľadávok na sťažovateľa, ktorý vzal podaný žalobný návrh čiastočne späť (týkajúci sa výšky). Na základe toho okresný súd uznesením z 10. apríla 2013 konanie čiastočne zastavil. Okresný súd rozsudkom z 28. júna 2010 v spojení s opravným uznesením z 3. júla 2014 (opravený bol dátum rozsudku z 28. júna 2010 na 14. mája 2013) incidenčnú žalobu zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd rozsudkom z 24. februára 2015 napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením potvrdil.
z odôvodnenia	Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení

dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Sťažovateľ v odvolaní argumentoval možnosťou súdu konajúceho o incidenčnej žalobe aplikovať v prípade záveru o neprimeranosti dohodnutej zmluvnej pokuty tzv. moderačné právo podľa § 545a Občianskeho zákonníka.

Okresný súd i krajský súd zhodne vyhodnotili dohodu o zmluvnej pokute ako absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi plynúci z neprimeranosti dojednanej zmluvnej pokuty. Ich výhrady tak výlučne smerovali k výške zmluvnej pokuty, nie k ostatným okolnostiam jej dojednania, ktoré by mohli mať vplyv na platnosť posudzovanej zmluvnej pokuty. Práve tento právny aspekt prejednávanej veci vyžadoval dôkladnú a podstatne hlbšiu odpoveď na sťažovateľovu odvoláciu námietku o moderačnom práve súdu. Odôvodnenie krajského súdu (vyslovené v podstate in abstracto) by bolo ústavne akceptovateľné, ak by dôvodom absolútnej neplatnosti bola iná vada právneho úkonu, ktorým kontrahenti zmluvnú pokutu dojednali (napr. absencia písomnej formy podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka, prípadne vady podľa § 37 ods. 1 a 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V takom prípade by aj citované stručné odôvodnenie bolo postačujúce. Krajský súd však úplne opomenul, že neprimeranosť rezultujúca podľa jeho názoru do absolútnej neplatnosti dohody o zmluvnej pokute je zároveň výslovne formulovaným zákonným aplikačným determinantom moderačného oprávnenia všeobecného súdu podľa § 545a Občianskeho zákonníka, ktorého použitia sa sťažovateľ v odvolaní domáhal. Krajský súd nijako nereagoval na predstavu zákonodarcu inkorporovanú do konštrukcie právnej úpravy, ktorá na jednej strane poskytuje súdu diskrečný priestor pri hodnotení okolností spôsobujúcich rozpor s dobrými mravmi, na strane druhej však pri inštitúte zmluvnej pokuty podporuje úvahu o preferencii zachovania platnosti právneho úkonu, ak má táto byť spochybnená iba neprimeranosťou dojednanej výšky zmluvnej pokuty. Citované odôvodnenie krajského súdu v konečnom dôsledku nereflektuje skutočnú podstatu odvolacej námietky sťažovateľa, ktorá sa dominantne orientovala na obhajobu platnosti dohôd o zmluvnej pokute a úvahu o moderačnom oprávnení konštruovala ako podporný argument. Krajský súd však ťažiskovo dôvodil vylúčením možnosti moderácie v dôsledku absolútnej neplatnosti právneho úkonu, ktorú tým postavil do polohy nemennej východiskovej konštanty. Na možnosť interpretácie pojmu dobré mravy in concreto v dôsledku dikcie § 545a Občianskeho zákonníka nedal žiadnu odpoveď. Nevenoval sa tak podstatnej otázke tvoriacej súčasť súdnej ochrany poskytovanej sťažovateľovi ako navrhovateľovi a odvolateľovi v incidenčnom konaní.

Druhá odvolacia námietka sťažovateľa sa orientovala na odchýlenie sa okresného súdu i krajského súdu od rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Sťažovateľ tu poukázal na odlišné posudzovanie prípadnej (ne)primeranosti dojednanej zmluvnej pokuty, ale aj na odlišné rozhodnutie okresného súdu o incidenčnej žalobe iného veriteľa v tom istom konkurznom konaní. Krajský súd reagoval, že v odkázanom prípade „nárok priznaný súdom navrhovateľ uplatnil z iného právneho titulu...“

Ústavný súd vníma odlišnosti v konštrukcii úrokov z omeškania (zákonný základ) a zmluvnej pokuty (zmluvný základ), zároveň však berúc do úvahy požiadavku materiálneho prvku pri ochrane ústavnosti nemôže prehliadnúť viacero rovnakých funkcií (sankčná, zabezpečovacia, prevenčná i kompenzačná), ktoré oba predmetné právne inštitúty plnia a ktoré sú dostatočne roznalýzované v odbornej spisbe (najnovšie napr. Števček, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 – 880. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015. s. 1788 a 1882) i v judikatúre (rozsudok najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 172/2007, sp. zn. 7 M Cdo 9/2012).

Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v znení použiteľnom na prípad predmetného konkurzu (do 31. decembra 2011) neposkytuje žiadnu oporu pre záver o potrebe rozdielného posudzovania pohľadávok spočívajúcich v zákonomnom nároku na úroky z omeškania a pohľadávok majúcich základ v dohode o zmluvnej pokute. Z tohto hľadiska je odkaz krajského súdu na odlišnosť hmotnoprávneho základu pohľadávky uplatňovanej veriteľom a pohľadávky súdnej v sťažovateľom namietanom konaní irelevantný.

Na podklade uvedeného vyhodnocuje ústavný súd spôsob, akým sa krajský súd s predmetnou odvolacou námietkou sťažovateľa vysporiadal, za veľmi povrchný

	<p>a formalistický, a tým aj nedostatočný. Nevzal do úvahy funkčnú podstatu úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty, v dôsledku čoho sa nedostatočne vysporiadal s odvolacou námietkou sťažovateľa spôsobom vo výsledku ovplyvňujúcim materiálnu rovnosť veriteľov v danom konkurze. Nemožno zabúdať, že zamietavý výrok v spornom incidenčnom konaní priamo ovplyvňuje konkrétnu podobu pravidla „pari passu“ v prebiehajúcim konkurze. Tým je daná dôležitosť otázky nastolenej sťažovateľom v odvolaní.</p> <p>Ústavný súd tak dospel k záveru, že krajský súd odôvodnením svojho rozsudku nenaplnil požiadavky plynúce zo základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, a to v podobe nedostatočného vysporiadania sa s odvolacou námietkou vyvracajúcou rozpor s dobrými mravmi na podklade aplikovateľnosti § 545a Občianskeho zákonníka, ako aj s odvolacou námietkou poukazujúcou na odlišné posudzovanie pohľadávok iného veriteľa v tom istom konkurze.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave porušené bolo. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 243/07, III. ÚS 36/2010</p> <p>ESLP: Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994</p> <p>NS SR: 2 Cdo 172/2007, 7 M Cdo 9/2012</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>pokuta</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu</p>

spisová značka	III. ÚS 157/2016
populárny názov	Účinok zastavenia exekučného konania na konanie o poddĺžnickej žalobe
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	28.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1
analytická právna veta	Právoplatné uznesenie o zastavení exekučného konania možno v konaní o poddĺžnickej žalobe považovať za právnu skutočnosť, s ktorou je spojený prechod práv a povinností z oprávneného (žalobcu) na povinného, tak ako to predpokladajú zákonné ustanovenia upravujúce zmenu účastníka konania.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka si ako oprávnená v exekučnom konaní vymáhala proti povinnému svoju peňažnú pohľadávku. V rámci výkonu exekúcie príkazom inej peňažnej pohľadávky bol dlžníkovi povinného doručený súdnym exekútorom príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky a príkaz na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky.</p> <p>Z dôvodu nezaplatenia pohľadávky dlžníkom povinného podala sťažovateľka na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) návrh na začatie konania, predmetom ktorého je povinnosť odporcu (dlžníka povinného) zaplatiť sťažovateľke túto pohľadávku. Na základe tohto návrhu prebieha na okresnom súde sporové konanie. Sťažovateľka doručila povinnému oznámenie, že v zmysle § 109 Exekučného poriadku si uplatňuje nárok na vyplatenie pohľadávok proti jeho dlžníkom prostredníctvom tzv. poddĺžnickej žaloby.</p> <p>Keďže pohľadávka sťažovateľky v exekučnom konaní vedenom proti povinnému bola uspokojená iným spôsobom (na základe osobitnej dohody, v dôsledku ktorej sa sťažovateľka stala akcionárom povinného), na návrh sťažovateľky bolo uznesením Okresného súdu Bratislava II exekučné konanie zastavené. V dôsledku tejto skutočnosti podľa názoru sťažovateľky prešlo právo na zaplatenie pohľadávky proti dlžníkom povinného späť na povinného. Keďže uvedená skutočnosť nastala po začatí súdneho konania, sťažovateľka so súhlasom povinného navrhla, aby okresný súd pripustil zmenu účastníka konania</p>

	<p>na strane navrhovateľa (sťažovateľky) tak, že z konania vystúpi sťažovateľka a na jej miesto vstúpi povinný.</p> <p>Okresný súd návrh sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníka konania zamietol z dôvodu, že podľa právneho názoru okresného súdu zastavenie exekučného konania na Okresnom súde Bratislava II nie je takou právnou skutočnosťou, s ktorou právne predpisy spájajú prevod, resp. prechod práv a povinností, o ktorých sa koná.</p> <p>Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie.</p> <p>Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil.</p> <p>Krajský súd následne samostatným uznesením pripustil podanie dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu uzneseniu, pretože bol toho názoru, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. To sťažovateľka aj urobila, pričom v dovolaní žiadala, aby najvyšší súd ako dovolací súd uznesenie krajského súdu zmenil tak, že pripustí, aby do konania namiesto nej vstúpil povinný.</p> <p>Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, poukazujúc na to, že dovolaním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP, keďže prípustnosť dovolania bola odvolacím súdom vyslovená v samostatnom uznesení, nie v jeho potvrdzujúcom rozhodnutí.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu</p> <p>Nepripustenie zmeny účastníka konania na strane žalobcu by v danom prípade malo v podstate právny následok porovnateľný s neuplatnením práva na zaplatenie pohľadávky oprávneným prostredníctvom poddlžníckej žaloby v súlade s § 109 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého oprávnený zodpovedá povinnému za škodu, ktorá by mu tým prípadne vznikla.</p> <p>Uvedený výklad tak podľa názoru ústavného súdu zohľadňuje i ochranu záujmov povinného, ktorý by v okolnostiach danej veci v dôsledku uplynutia času mohol stratiť oprávnenie úspešne uplatniť svoju pohľadávku proti svojmu dlžníkovi (poddĺžníkovi), resp. by sa jeho právo oslabilo. Pripustenie zmeny účastníka konania na strane žalobcu v konaní o poddlžníckej žalobe by tak mohlo znamenať jediná právnou cestu k uplatneniu pohľadávky povinného voči poddlžníkovi.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd prihliadol aj na účel exekučného konania, ktorým je ochrana práv povinného, ako aj tretích osôb pri nútenom výkone exekučných titulov, čo je súčasne prejavom právneho štátu a legitímnym produktom toho, že proces exekúcie je predmetom štátnej regulácie. Preto pri výklade procesných (ale aj hmotnoprávných) inštitútov týkajúcich sa vykonávacieho konania je v prvom rade potrebné posudzovať, či tento výklad umožňuje naplnenie účelu konania. Možnosť zmarenia uplatnenia pohľadávky povinného za situácie, že sa mu vstup do skôr začatého konania o poddlžníckej žalobe neumožní, by tento účel naplniť nemohlo.</p> <p>Krajský súd v napadnutom uznesení nezohľadnil východiská ochrany základných práv a slobôd, a preto jeho prístup pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky nemožno hodnotiť inak ako prísne formalistický, odporujúci obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Spravodlivosť, ktorá je osobitne zvýraznená nielen v ustanoveniach § 1 a § 117 ods. 1 OSP, ale aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je totiž kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu povinnosť hľadať také riešenie ním prejednáwanej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.</p> <p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Je nepochybné, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v dovolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku domáha</p>

	<p>ochrany pred dovolacím súdom z dôvodov, ktoré výslovne upravuje procesné právo.</p> <p>Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že nevykazuje znaky arbitrárnosti a zjavnej nezlučiteľnosti jeho účinkov s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože Občiansky súdny poriadok takýto postup a rozhodnutie najvyššiemu súdu výslovne umožňoval a najvyšší súd dôvody, ktoré ho viedli k odmietnutiu mimoriadneho opravného prostriedku, zrozumiteľne vysvetlil.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove porušené bolo.</u></p> <p><u>Uznesenie Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>ÚS SR: IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, II. ÚS 418/2012, IV. ÚS 238/07</p> <p>ESELP: Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>účastník konania-zmena dovolanie-prípustnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p>

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 348/2016
populárny názov	Dĺžka exekučného konania
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	31.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p>
analytická právna veta	<p>Ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať.</p> <p>Úlohou okresného súdu, ktorý je v exekučnom konaní exekučným súdom, je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní (ako jediný oprávnený) rozhodovať. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa úloha súdu v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtjej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>V exekučnom konaní začatom na základe návrhu sťažovateľa ako oprávneného bol okresnému súdu 20. augusta 2010 doručený návrh súdneho exekútora na zastavenie exekúcie odôvodnený tým, že „v priebehu exekúcie bol Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 12. 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04. 10. 2006, vyhlásený konkurz na majetok povinného. Uznesením Okresného súdu Bratislava I, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 5. 2010 súd vymazal povinného z Obchodného registra. Výmazom z Obchodného registra povinný stratil právnu subjektivitu a teda i právo byť účastníkom konania.“.</p>

	<p>Na základe uvedeného návrhu okresný súd prvým výrokom uznesenia zo 14. októbra 2010 (vydaným vyšším súdnym úradníkom) rozhodol, že exekúciu vyhlasuje za neprípustnú a túto zastavuje, druhým výrokom sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 51,34 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia a tretím výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov exekučného konania. Proti druhému výroku uvedeného uznesenia okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 47,26 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov ani súdny exekútor nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, - základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a uznesením krajského súdu a - základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu. <p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu</p> <p>Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Pokiaľ ide o exekučné konanie, ústavný súd už v minulosti vyslovil, že úlohou okresného súdu, ktorý je v exekučnom konaní exekučným súdom, je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní (ako jediný oprávnený) rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania predložených mu exekútorom, pričom v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov Exekučným poriadkom ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína dorúčením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť. Pre úplnosť však treba dodať, že pokiaľ ide o odklad, resp. o zastavenie exekúcie, za splnenia podmienok ustanovených § 56 a § 57 Exekučného poriadku môže exekučný súd v niektorých prípadoch rozhodnúť aj bez návrhu.</p> <p>V čase doručenia mu sťažnosti bolo o návrhu súdneho exekútora zo strany okresného súdu právoplatne rozhodnuté, a teda k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu už nemohlo reálne dochádzať.</p>

	<p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým postupom a uznesením krajského súdu</p> <p>Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania. Vo veci sťažovateľa však o takýto výnimočný prípad celkom zjavne nejde, pretože len náklady spojené s prevzatím právneho zastúpenia a so spísaním a podaním sťažnosti ústavnému súdu mnohonásobne prevýšia sumu, ktorá je v okolnostiach daného prípadu pre sťažovateľa „v hre“, teda trovy exekúcie vo výške 47,26 €.</p> <p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, a to nielen zo zreteľom na uplatnený dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, ale aj prípadné ďalšie vady konania podľa § 237 OSP, ktoré však nezistil, a keďže prípustnosť dovolania nebolo možné vyvodiť ani z § 239 OSP, následne sformuloval svoj právny záver o jeho odmietnutí. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto (na rozdiel od názoru sťažovateľa) nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, a tie sú z ústavnoprávneho hľadiska udržateľné.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, I. ÚS 6/03, III. ÚS 68/2013, IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09</p> <p>EŠLP: Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009, Robins c. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 22410/93, Reports 1997-V</p> <p>NS SR: 3 M Cdo 16/2014 z 1. apríla 2015</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	exekúcia-trovy exekúcie

spisová značka	III. ÚS 381/2016
populárny názov	Vplyv procesných rozhodnutí na možnosť porušenia základných práv a slobôd
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Vo všeobecnosti platí, že nesprávne rozhodnutie procesnej povahy nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť. Zmyslom predloženia predbežnej otázky Súdnemu dvoru EÚ je zabezpečiť jednotný výklad újného práva. Ak všeobecný súd v priebehu konania

	nedospeje k záveru o potrebe výkladu úniijného práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá procesnú vadu konania a nezakladá ani porušenie práva na zákonného sudcu.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia sa v konaní vedenom okresným súdom domáhali určenia, že v tamojšom konaní označené nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi.</p> <p>Samotná sťažnosť však nesmeruje proti rozhodnutiu vo veci, ale proti tej časti konania, v ktorej sa rozhodovalo o návrhu sťažovateľov na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). O tomto návrhu rozhodol okresný súd uznesením tak, že návrh zamietol.</p> <p>Odvolať sa sťažovateľov proti tomuto uzneseniu krajský súd uznesením odmietol.</p> <p>Sťažovatelia proti uzneseniu krajského súdu podali dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením ako neprípustné odmietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Argumentáciu sťažovateľov vo vzťahu k tvrdenému porušeniu ich základných práv voči uzneseniam krajského súdu a najvyššieho súdu možno zhrnúť do týchto námietok:</p> <ul style="list-style-type: none"> - vo vzťahu k základnému právu na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy o návrhu na prerušenie konania mal ako súd vecne príslušný v prvom stupni konať a rozhodovať krajský súd, a nie okresný súd; - vo vzťahu k základnému právu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšší súd nesprávne skonštatoval neexistenciu väd zakladajúcich prípustnosť podaného dovolania a navyše sa s námietkami sťažovateľov nedostatočne a nesprávne vysporiadal a odôvodnenie jeho rozhodnutia nespĺňa požiadavku § 157 ods. 2 OSP; krajský súd odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu odmietol v rozpore so zákonom. <p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu</p> <p>Pri predbežnom preskúmaní sťažnosti ústavný súd ako jeden z aspektov jej možnej opodstatnenosti skúma existenciu ústavnoprávneho rozmeru, resp. ústavnoprávnej intenzity namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu.</p> <p>Námietka sťažovateľov, že o prerušení konania v danej veci mal v prvom stupni rozhodovať krajský súd, a nie okresný súd, nemá oporu v právnych predpisoch Slovenskej republiky ani v Zmluve o Európskej únii v znení Lisabonskej zmluvy. Ústavný súd nespochybnuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospieť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu procesnej povahy. Vo všeobecnosti však platí, že nesprávne rozhodnutie procesnej povahy nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť.</p> <p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti totiž vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru, preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov, alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.</p> <p>K námietke porušenia základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 1</p>

	<p>ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a najvyššieho súdu</p> <p>Ústavný súd v súvislosti s touto pomerne zmätočne odôvodnenou námietkou sťažovateľov poukazuje na odôvodnenie uznesenia č. k. IV. ÚS 299/2012-16 zo 7. júna 2012 vo veci inej sťažnosti, v ktorom ústavný súd podrobne vysvetlil, že „nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Európskej únie, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 129/2010)“, pričom svoj právny názor zároveň oprel aj o uznesenie Spolkového ústavného súdu Nemecka 2 BvR 2419/06 zo 6. mája 2008 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci <i>Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku</i> z 20. 9. 2011 (sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).</p> <p>Ako je už uvedené, zmyslom predloženia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad úniijného práva. Ak všeobecný súd v priebehu konania nedospeje k záveru o potrebe výkladu úniijného práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) ani g) OSP (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu z 26. 7. 2012 sp. zn. 3 Cdo 108/2012; R 61/2013) a nezakladá ani porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, keď navyše v danej veci ešte ani nebolo všeobecných súdom rozhodnuté v merite veci.</p> <p>Ma základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>ÚS SR: III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 206/09, II. ÚS 328/09, III. ÚS 240/09, IV. ÚS 390/09, I. ÚS 145/2010, I. ÚS 4/00, II. ÚS 13/01, IV. ÚS 299/2012, II. ÚS 129/2010</p> <p>EŠLP: <i>Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku</i> z 20. 9. 2011 (sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07)</p> <p>NS SR: 3 Cdo 108/2012; R 61/2013</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	rozhodnutie-procesnej povahy práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na zákonného sudcu

spisová značka	III. ÚS 391/2016
populárny názov	Podmienka trvajúceho porušovania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	21.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3</p>
analytická právna veta	Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Uznesením z 3.02.2006 začal vyšetrovateľ Prezídia policajného zboru Slovenskej republiky, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii - Stred, Banská Bystrica trestne stíhať sťažovateľov ako obvinených pre trestný čin sprenevery. Uznesením z 15.05.2007 začal vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica sťažovateľa v 1. rade trestne stíhať ako obvineného pre pokračovací trestný čin úverového podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva. Uznesením z 10.10.2008 začal vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica sťažovateľa v 1. rade trestne stíhať ako obvineného pre pokračovací trestný čin úverového podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica zo dňa 18.01.2011 boli vyššie uvedené trestné veci spojené na spoločné konanie.</p> <p>Písomným podaním zo dňa 07.07.2015 sťažovatelia požiadali Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „ÚŠP“) o preskúmanie postupu prokurátora pri určovaní primeranej lehoty na preštudovanie spisu po skončení vyšetrovania. Prípisom zo dňa 10.07.2015 sťažovateľov prokurátor upovedomil o podaní obžaloby na Špecializovaný trestný súd pracovisko Banská Bystrica.</p> <p>Následne dňa 20.07.2015 sťažovatelia podali na ÚŠP podnet na preskúmanie postupu vyšetrovateľov a prokurátora v trestnej veci sťažovateľov, vedenej na ÚŠP, v ktorej zdôraznili, že už len samotná dĺžka konania je neospravedliteľná a neudržateľná.</p> <p>Písomným podaním zo dňa 20.07.2015 sťažovatelia požiadali generálneho prokurátora SR o opakované preskúmanie postupu ÚŠP pri výkone prokurátorského dozoru, a to z dôvodov uvedených v žiadosti zo dňa 07.07.2015.</p> <p>Dozorujúci prokurátor ÚŠP prípisom zo dňa 22.07.2015 rozhodol o odložení podnetu sťažovateľov zo dňa 07.07.2015 bez prijatia prokurátorského opatrenia. Dňa 27.07.2015 sťažovatelia podali na ÚŠP opätovný podnet na preskúmanie postupu prokurátora pri realizácii práva na preštudovanie spisu po skončení vyšetrovania.</p> <p>Dňa 04.08.2015 sťažovatelia podali opakovaný podnet na preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora GP SR vo veci vedenej na ÚŠP, ktorým generálneho prokurátora SR požiadali o preskúmanie postupu špeciálneho prokurátora. Generálny prokurátor SR prípisom zo dňa 04.09.2015 rozhodol o odložení opakovaného podnetu sťažovateľov, bez prijatia zákonných opatrení. Vo svojom odôvodnení zaujal stanovisko k podaniam sťažovateľov z 20.07.2015, z 27.07.2015 a 04.08.2015, pričom považoval aj opakovaný podnet sťažovateľov za nedôvodný, v celom rozsahu sa stotožnil s argumentmi dozorujúceho špeciálneho prokurátora a vyhodnotil postup vyšetrovateľa i prokurátora ako zákonný.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru</p> <p>Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že úrad špeciálnej prokuratúry podal obžalobu na sťažovateľov ešte 13. júla 2015, teda štyri mesiace pred tým, ako sa sťažovatelia obrátili so svojou sťažnosťou na ústavný súd. Podaním obžaloby ešte pred doručením sťažnosti ústavnému súdu vykonali teda namietané orgány všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľov, a preto už nemohli v čase doručenia sťažnosti žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobiť prietahy v ňom, a teda nemohli už ani porušovať sťažovateľmi v sťažnosti označené práva.</p>

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru upovedomením úradu špeciálnej prokuratúry z 22. júla 2015, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, a upovedomením úradu špeciálnej prokuratúry z 24. júla 2015, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal, a postupom Národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred, Banská Bystrica

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy prípustná, pokiaľ sťažovateľ má k dispozícii opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky nápravy na dosiahnutie ochrany svojich základných práv alebo slobôd. Keďže aj v danom prípade sa sťažovatelia domáhali ochrany svojich práv uplatnením právnych prostriedkov nápravy adresovaných orgánom prokuratúry (v danom prípade generálnej prokuratúre) podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre, ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu úradu špeciálnej prokuratúry odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Z dôvodu neprípustnosti ústavný súd odmietol aj sťažnosť v časti smerujúcej proti vyšetrovateľovi Policajného zboru, ktorého postup bol preskúmaný v rámci už označených podnetov.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4, čl. 47 ods. 1 až 3, čl. 50 ods. 1 až 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru prípisom generálnej prokuratúry zo 4. septembra 2015, ako aj postupom, ktorý mu predchádzal

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra reagovala na opakovaný podnet zákonným spôsobom, a teda generálna prokuratúra riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, pričom vybavila opakovaný podnet sťažovateľmi napadnutým prípisom, ktorý spĺňa náležitosti predpokladané zákonom o prokuratúre, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor.

Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry v súlade so zákonom o prokuratúre nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľov domáhať sa ochrany svojich práv podaním podnetu alebo opakovaného podnetu orgánom prokuratúry a právne závery vyslovené v napadnutom oznámení nie sú arbitrálne, extrémne nelogické a ani sa neodchýlili od vecí samej a je nutné ich považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

Navyše, v danom prípade sa založila podaním obžaloby prokurátorom úradu špeciálnej prokuratúry právomoc Špecializovanému trestnému súdu, pracovisku Banská Bystrica rozhodovať v trestnej veci sťažovateľov.

Ústavný súd ďalej uvádza, že aj na vec sťažovateľov je aplikovateľná stabilizovaná judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej je trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu.

Trestné konanie proti sťažovateľom po podaní obžaloby ako proti obžalovaným v uvedenej veci nie je dosiaľ právoplatne skončené. Platná právna úprava v súčasnom štádiu trestného konania umožňuje sťažovateľom v rámci uplatnenia práva na obhajobu namietat' právne účinným spôsobom porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou v dôsledku nezákonného postupu vyšetrovateľa a prokurátora vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti trestného stíhania v ich trestnej veci. Tak súd prvého stupňa konajúci v trestnej veci sťažovateľov, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania sťažovateľmi proti rozsudku súdu prvého stupňa sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu. Ich právomoc sa vzťahuje aj na otázku zákonnosti a ústavnosti spôsobu získania dôkazov proti sťažovateľom predkladaných obžalobou či posúdenie prípadného porušenia práva na obhajobu. Skutočnosť, že v trestnej veci sťažovateľov je oprávnený konať a rozhodovať Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, preto vylučuje právomoc ústavného

	súdu na konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy pre porušenie sťažovateľom označených základných práv. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie vecí - bez zbytočných prietahov

spisová značka	III. ÚS 412/2016
populárny názov	Symbolická kúpna cena za prevádzanú nehnuteľnosť
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	21.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Všeobecný súd konal v medziach svojej právomoci a postupoval správne, keď kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľnosti, len vzhľadom na nízku dojednanú kúpnu cenu 1 Sk nepovažoval za simulovaný právny úkon, ktorým malo byť zastreté darovanie. Uzavretá kúpna zmluva obsahuje podstatné náležitosti (dohoda o predmete kúpy a dohoda o kúpnej cene) a, naopak, nemá náležitosti darovacej zmluvy, keďže v nej bola dohodnutá kúpna cena (aj keď nízka), keď podstatnou náležitosťou darovacej zmluvy je, naopak, bezodplatnosť. Ústavný súd sa stotožnil so záverom, že v symbolickej dohodnutej kúpnej cene za prevádzanú nehnuteľnosť bola rodičmi účastníkov zohľadnená dlhoročná a obetavá starostlivosť jedného z účastníkov konania o rodičov, čo je v súlade s dobrými mravmi a predmetnú kúpnu zmluvu, preto nie je možné považovať za bezodplatný právny úkon.
skutkový stav a základné fakty	Napadnutým rozhodnutím krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa (žalobcu) na začatie konania o určenie predmetu dedičstva. Uvedeným návrhom na začatie konania sa sťažovateľ domáhal určenia, že hodnota prevedenej nehnuteľnosti sa má započítavať na dedičský podiel dedičky (žalovanej), a uplatnil si náhradu konania. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s právnymi názormi okresného súdu, ako aj odvolacieho súdu v predmetnom konaní, ktoré kvalifikuje ako nesprávne právne posúdenie veci a považuje ich za neodôvodnené a arbitrárne. Predovšetkým nesúhlasí s názorom, že kúpnu zmluvu, ktorej predmetom je byt v hodnote 70 000 €, ak v nej bola dohodnutá kúpna cena 1 Sk, všeobecné súdy nepovažovali za simulovaný právny úkon, ktorým malo byť zastreté darovanie, pretože predmetný prevod nevykazoval znaky bezplatnosti ako podstatnej náležitosti darovacej zmluvy, keďže za predmet prevodu bola zo strany žalovanej ako nadobúdateľky poskytnutá osobná starostlivosť o rodičov.
z odôvodnenia	Úlohou ústavného súdu zásadne nie je posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je zistiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľa. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní

	<p>pred ním. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci a postupoval správne, keď kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľnosti z rodičov účastníkov konania na žalovanú, len vzhľadom na nízku dojednanú kúpnu cenu 1 Sk nepovažoval za simulovaný právny úkon, ktorým malo byť zastreté darovanie. Vôľa účastníkov právneho úkonu uzavrieť darovaciu zmluvu totiž nebola v konaní preukázaná. Uzavretá kúpna zmluva obsahuje podstatné náležitosti (dohoda o predmete kúpy a dohoda o kúpnej cene) a, naopak, nemá náležitosti zmluvy darovacej, keďže v nej bola dohodnutá kúpna cena (aj keď nízka), keď podstatnou náležitosťou darovacej zmluvy je, naopak, bezodplatnosť. Pokiaľ ide o výšku kúpnej ceny, tá je vo všeobecnosti stanovená predovšetkým dohodou a účastníci kúpnej zmluvy v zásade nie sú obmedzovaní v dojednaní výšky kúpnej ceny okrem prípadov, na ktoré sa vzťahuje cenová regulácia upravená cenovým predpisom. Môžu si preto dojednať cenu, ktorá sa odchyľuje od obvyklej (trhovej) ceny. Neprimerane nízka cena sama osebe nemôže viesť k neplatnosti právneho úkonu z dôvodu rozporu s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pozri k tomu Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., /Fečík, M., /Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015. s. 2085). V danom prípade sa účastníci zmluvy dohodli na kúpnej cene 1 Sk, pričom ústavný súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že v symbolickej dohodnutej kúpnej cene za prevádzanú nehnuteľnosť bola rodičmi účastníkov zohľadnená dlhoročná a obetavá starostlivosť žalovanej o rodičov, čo je v súlade s dobrými mravmi a predmetnú kúpnu zmluvu, preto nie je možné považovať za bezodplatný právny úkon. K uvedenému ústavný súd uvádza, že poskytnutie ochrany uplatnenému právu žalobcu na započítanie rozdielu trhovej ceny nehnuteľnosti a odplaty, za ktorú žalovaná kúpnu zmluvou uvedenú nehnuteľnosť nadobudla od svojich rodičov, resp. všeobecne postup podľa § 484 Občianskeho zákonníka, by v tomto prípade vzhľadom na skutočnosť, že k prevodu predmetnej nehnuteľnosti nedošlo na základe bezodplatného právneho úkonu, nebol možný.</p> <p>Napokon sa ústavný súd zaoberal aj namietaným porušením základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd uvádza, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 370/04, I. ÚS 26/94, II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dedenie, dedičstvo práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastniť majetok arbitrážnosť

spisová značka	III. ÚS 445/2016
populárny názov	Nahradenie prejavu vôle rozsudkom
sudca spravodajca	Ivetta Macejková

druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	28.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Obsahom rozsudku, ktorý nahrádza nedostatok vôle tretej osoby ako singulárneho právneho nástupcu pôvodného podielového spoluvlastníka (nadobúdateľa) z predkupného práva na uzatvorenie zmluvy o prevode podielu na oprávnenú osobu, je povinnosť urobiť konkrétnu ponuku - návrh na uzatvorenie zmluvy (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vo výroku rozsudku súdu musí byť stanovené aj vzájomné plnenie oprávnenej osoby voči nadobúdateľovi, teda zaplatenie kúpnej ceny. Obsahom zmluvy musia byť rovnaké podmienky, za ktorých nadobudol nadobúdateľ podiel na veci od pôvodného podielového spoluvlastníka.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného na okresnom súde o nahradenie vôle žalovaného. Žalovaný nadobudol kúpnu zmluvu spoločne nehnuteľnosti podľa zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločnostiach do podielového spoluvlastníctva od bývalej spoluvlastníčky predmetných nehnuteľností. Podľa názoru sťažovateľa bývalá spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností mu neponúkla ako podielovému spoluvlastníkovi svoj spoluvlastnícky podiel na predaj prostredníctvom výborov príslušných pozemkových spoločností ani iným spôsobom, čím došlo k porušeniu jeho predkupného práva v zmysle § 9 ods. 7 zákona o pozemkových spoločnostiach v spojení s § 140 a § 602 až § 606 Občianskeho zákonníka, a preto sa žalobou domáhal, aby okresný súd nahradil vôľu žalovaného v tom zmysle, aby mu žalovaný ponúkol na predaj podiel, ktorý nadobudol predmetnou kúpnu zmluvou podľa § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Okresný súd žalobu zamietol z dvoch základných dôvodov. Podľa názoru okresného súdu bol petit žalobného návrhu nezrozumiteľný, čo sa týka výšky žalovaného podielu, a podmienky v petite žaloby boli pre žalovaného nevýhodnejšie ako v pôvodnej kúpnej zmluve. Po druhé, okresný súd žalobu zamietol z dôvodu neosvedčenia nároku. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu Ústavný súd pripomína, že podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity). Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Toto svoje právo aj využil. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu Podstatná časť sťažovateľových námietok spočívala v tvrdení o nedostatočnom odôvodnení použitia praxe a judikatúry upravujúcej postup súdov pri nahrádzaní vôle ohľadom dvojstranných právnych úkonov na prípad nahradenia vôle pri jednostrannom právnom úkone. Ústavný súd konštatuje, že obsah ústavnej sťažnosti je v podstate zopakovaním argumentácie, ktorú sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Obsahom rozsudku, ktorý nahrádza nedostatok vôle tretej osoby ako singulárneho právneho nástupcu pôvodného podielového spoluvlastníka (nadobúdateľa) z predkupného práva na uzatvorenie zmluvy o prevode podielu na oprávnenú osobu, je povinnosť urobiť konkrétnu ponuku - návrh na uzatvorenie zmluvy (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vo výroku rozsudku súdu musí byť stanovené aj vzájomné plnenie oprávnenej osoby voči nadobúdateľovi, teda zaplatenie kúpnej ceny. Obsahom zmluvy musia byť rovnaké podmienky, za ktorých nadobudol nadobúdateľ podiel na veci od pôvodného podielového spoluvlastníka. Tento dôsledok vyplýva jednoznačne zo sankčnej povahy ustanovení § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

	<p>Pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle (§ 161 ods. 3 OSP) súd nemôže nič na podstatných náležitostiach budúcej zmluvy meniť, doplňovať či upresňovať, je vylúčené, aby neurčité, prípadne v zmluve chýbajúce údaje o identifikácii veci, ktoré majú byť predmetom prevodu, boli napravné výkladom prejavu vôle účastníkov zmluvy o budúcej zmluve (§ 35 Občianskeho zákonníka). (Nahradenie prejavu vôle v teórii a v súdnej judikatúre, prof. JUDr. Peter Vojčík, CSc., JUDr. Jana Bajánková).</p> <p>Vzhľadom na prezentované právne názory nemožno podľa názoru ústavného súdu pochybovať o tom, že hoci súd v konaní o žalobe o nahradenie prejavu vôle podľa</p> <p>§ 161 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 603 ods. 3 Občianskeho zákonníka rozhoduje o tom, aby žalovaný ponúkol sťažovateľovi na predaj dotknutej nehnuteľnosti, musí prihliadať aj na podstatné náležitosti zmluvy, k uzatvoreniu ktorej tento prejav vôle smeruje.</p> <p>Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že v sťažovateľovej veci existovalo viacero dôvodov, pre ktoré nebolo možné jeho žalobe vyhovieť, pričom ktorýkoľvek z nich by bol aj samostatne dôvodom na zamietnutie jeho žaloby. Jedným z týchto dôvodov bola práve nezrozumiteľnosť petitu a uvedenie nevýhodnejších podmienok pre žalovaného oproti pôvodnej zmluve.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu namietaný rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a najmä právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov boli vykonané ústavne súladným spôsobom.</p> <p>Námietky sťažovateľa sa týkali aj nedostatočného odôvodnenia, akým výkladom dospeli súdy k názoru, že prevodca nemá povinnosť ponúknuť podiel na predaj ostatným spoluvlastníkom inak ako prostredníctvom výboru. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie v tom čase neukladalo vlastníčkovi podielu spoločnej nehnuteľnosti povinnosť, ale len možnosť svoj podiel ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti, nemožno preto podľa názoru krajského súdu konštatovať zo strany predávajúcej porušenie predkupného práva žalobcu. Ústavný súd vo vzťahu k právnej úprave uvádza, že podľa § 9 ods. 7 zákona o pozemkových spoločnostiach v znení účinnom do 26. februára 2014 na prevod podielu spoločnej nehnuteľnosti medzi členmi spoločnosti sa nevzťahuje všeobecné ustanovenie o predkupnom práve, ak nejde o prevod podľa § 11 ods. 2. Ak vlastník podielu spoločnej nehnuteľnosti prevádza svoj spoluvlastnícky podiel, môže ho ponúknuť na predaj ostatným vlastníkom podielov spoločnej nehnuteľnosti prostredníctvom výboru, ak o podiel neprejavia záujem ostatní vlastníci podielov, môže ho predať tretej osobe. Zákom č. 34/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene zákona o pozemkových spoločnostiach tak, že v § 9 ods. 7 sa slovo „môže“ v prípade prvého použitia vo vete nahrádza slovom „musí“.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru</p>	<p>ÚS SR: IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06</p>

ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	predkupné právo rozhodnutie-odôvodnenie vôľa, prejav vôle

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.